

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 43212-09-24 לוי נ' ענני אדלר

לפני כבוד השופט ערן גלברד

התובע: אופק לוי

נגד

הנתבע: גיא ענני אדלר

פסק דין

רקע בתמצית

1. זוהי תביעה לפיצויים על סך 37,700 ש"ח לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"), שהוגשה בגין מספר אמירות שאמר הנתבע על התובע במסגרת הסכת (פודקאסט) אותו הוא מפרסם במספר ערוצי שמע שונים.

2. התובע, בעל חברה לפתרונות דיגיטליים, השתתף בתוכנית הריאליטי "האח הגדול" ששודרה בטלוויזיה בין החודשים מאי וספטמבר בשנת 2022. הנתבע הינו סטנדאפיסט והבעלים של הסכת המתפרסם בערוצי מדיה שונים וברשתות החברתיות בשם "צעקות". ביום 28.2.2022 התראיין הנתבע למשרה בחברה שבבעלות התובע אך לא זכה בה בסופו של יום. במסגרת פרק 48 להסכת של הנתבע שפורסם ביום 14.6.2022, ושברקע פרסומו השתתפות התובע בתוכנית "האח הגדול", סיפר הנתבע במשך מספר דקות על אודות ריאיון העבודה שעבר אצל התובע, התייחס להתנהגותו ודבריו של האחרון במהלך ריאיון העבודה, כמו גם להתנהגות התובע בתוכנית "האח הגדול".

3. על-פי הנטען בכתב התביעה, במשך חמש דקות ו-45 שניות הנתבע קילל וגידף את התובע תוך שימוש במילים פוגעניות. בין שלל הביטויים בהם השתמש הנתבע, בחר התובע לציין בכתב התביעה את האמירות הבאות: "ההוא שמשחק אותה עממי אבל בתכלס הוא פלוץ"; "איזה פאקינג אפס, איזה אפס מאופס"; "זין בעין שפיץ הזה"; "אפס, אפס, אפס"; "אתה יושב עם בן אדם בן אדם מפגר, אוטיסט"; "צעיר, טיפש, מכוער"; "איזה בן אדם רמאי"; "מפגר ומטומטם".

ביטויים אלו, כך נטען, נעשו בכוונת מכוון על מנת לפגוע בעסקיו של התובע וגרמו לו עוגמת נפש רבה. התובע שלח לנתבע מכתב התראה ובו דרישה שזה ימחק את הפרק בהסכת בו פורסמו הדברים, יפרסם התנצלות ויפצה את התובע. משלא נענתה דרישתו הגיש את התביעה שלפניי.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 43212-09-24 לוי נ' ענני אדלר

לעומתו, הנתבע טוען כי דבריו פורסמו בהסכת שבבעלותו, שהינו הסכת סאטירי הומוריסטי וככזה, נהנה מהגנה שנקבעה בחוק ובפסיקה. הנתבע טוען כי התובע הוא אישיות ציבורית מאחר שבחר להשתתף בתכנית ריאליטי בעלת חשיפה גדולה, ובשונה מאדם פרטי, הוא נדרש לפתח "עור עבה" לביקורת ציבורית ולסאטירה.

4. ביום 11.2.2025 התקיים דיון לפניי במעמד הצדדים. הנתבע סיפר כי סגנונו הקומי הינו בוטה, שאף יכול להיות פוגעני לעיתים, ולמרות שהדבר פגע בו מבחינה תעסקותית, זה הסגנון בו הוא רוצה לעסוק שכן כך הוא מביא עצמו לידי ביטוי. הנתבע גורס כי למרות סגנונו הבוטה, אנשים המכירים אותו ואת סגנונו הקומי, כמו גם המאזינים להסכת, ודאי לא מפרשים את הדברים כפשוטם, אלא מבינים כי מדובר בסאטירה. לבסוף, ציין הנתבע כי לפרק המדובר בהסכת האזינו כ-4,600 אנשים בלבד.

5. יוער כי במהלך הדיון הבהרתי לתובע שאף אם תביעתו תתקבל, לא אוכל להעניק לו הסעד הנוסף שביקש במסגרת כתב התביעה, והוא מתן צו המורה לתובע לפרסם התנצלות. זאת לאור הסמכויות המוקנות לבית המשפט לתביעות קטנות, כאמור בסעיף 60(א) לחוק בתי המשפט, תשמ"ד-1984, ובכלל.

דיון והכרעה

6. תחילה יש לבחון האם האמירות מושא הליך זה, שאמר הנתבע בהסכת כלפי התובע כפי שצוטטו לעיל, הינן בבחינת לשון הרע. סעיף 1 לחוק קובע כדלקמן:

1. לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –
- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרם לשנאה, לבוז או ללעג מצדו;
  - (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
  - (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלה ידו או במקצועו;
  - (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;

7. לשון הרע מתקיימת כאשר ישנה אפשרות אובייקטיבית כי פרסום האמירות עלול להביא להשפלתו של אדם, או לעשותו מטרם לשנאה, בוז או לעג מצד הבריות. המשמעויות שיש לייחס לאמירות ולפרסום נלמדת מתוכן הפרסום, והן מתפרשות על-פי מובן הרגיל והטבעי של הפרסום בעיני האדם הסביר בהתאם לאמות מידה אובייקטיביות [רע"א 10520/03 **איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר** (2006)]. כך לגבי פרשנות הביטוי, וכך גם לגבי עצם השאלה האם יש בביטוי כדי להוות "לשון הרע". כוונת המפרסם וגם האופן בו הובן הפרסום על ידי הנפגע לא מהווים אמת מידה לבחינת האמירה כלשון הרע [ע"א 1104/00 **אפל נ' חסון**, פד"י נו(2) 607, פסקה 6 (2002)].

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 43212-09-24 לוי נ' ענני אדלר

8. משמעותה של התבטאות מסוימת אינה נגזרת אך ורק מפירושן המילולי או הבלשני הדווקני של המילים שבהן נעשה שימוש. נסיבות חיצוניות הקשורות לפרסום וההקשר בו נאמרו הדברים יש בהם כדי ללמד מהו פירושו של הפרסום. בתמצית, "המבחן הקובע הוא, מהי, לדעת השופט היושב בדיון, המשמעות, שקורא סביר היה מיחס למילים" [ע"א 740/86 יגאל תומרקין נ' אליקים העצני, מג(2) 333 (1989)].

9. מול הזכות לשם טוב ניצבת הזכות לחופש ביטוי, אשר לא ניתן להכביר בחשיבותו. כך נכתב בע"א 1770/21 חצרוני נ' Facebook Ireland Limited (2022):

"אין חולק על חשיבותו של חופש הביטוי בחברה דמוקרטית. חירות הביטוי, כפי שציין הנשיא מ' שמגר, היא "תנאי מוקדם לקיומה של דמוקרטיה ולפעילותה התקינה" (ראו בג"ץ 372/84 קלופפר נווה נ' שר החינוך והתרבות, פ"ד לח(3) 233, 238 (1984)). חופש הביטוי מאפשר לפרט להביע את עמדותיו באופן המהווה חלק מהגשמתו העצמית (וככזה הוא נחשב לחלק מכבוד האדם); ובה בעת הוא מאפשר העברת מידע בין הפרטים בחברה לבין עצמם, וכן דיאלוג בין אנשים שונים בחברה שדעותיהם ועמדותיהם עשויות להיות שונות ואף מנוגדות זו לזו. הדיאלוג הזה, תוך העברת מידע וניסיונות של שכנוע על ידי העלאת טענות והבהרת נושאים כאלה ואחרים, הוא מנשמת אפה של הדמוקרטיה והוא נועד כדי לצקת תוכן ממשי בהליך הדמוקרטי."

10. כפי שנפסק לא אחת, יש למצוא את נוסחת האיזון המתאימה, שתיתן את המשקל הראוי לכל אחת מבין הזכויות המתנגשות. בהתאם לכך, ועל-פי ההלכה הפסוקה, בבואנו לפרש את הביטוי שנטען לגביו כי הוא עולה לכדי לשון הרע, לא ניתן להתעלם ממושא הביטוי ומנושאו. בהקשר זה, לא ניתן להתכחש לעובדה כי התובע ביכר להציב עצמו בעין הציבורית, עת השתתף מאחת מתכניות הריאליטי הנצפות ביותר בישראל [לפירוש המונח אישיות ציבורית ראו ת"א 20882-09-19 בר-זוהר נ' רדיו ללא הפסקה בע"מ, פסקה 18 (2021)].

11. ונשאלת השאלה, האם קללות וגידופים כמבקרה דנן מהווים לשון הרע. בשאלה דומה עסק כבוד השופט חבקין בת"ק 17253-11-12 בנימין קורל נ' שמעון לימור (2015):

"יש שקללות וגידופים נאמרים בנסיבות שעמן אין להסכין ושאינו לעבור עליהן לסדר היום. המדובר במצבים שבהם הפגיעה שנגרמת לניזוק מהדברים היא גדולה יותר, וחוצה את קו הגבול – הלעתיים מטושטש – בין לשון הרע שהוא עניין של מה בכך לבין לשון הרע המקיים עילת תביעה שראוי לפסוק פיצוי בגינה. קשה לשרטט מראש את הקו המפריד בין שני סוגי המקרים. לשם כך יש לשקול בכל מקרה ומקרה את מכלול נסיבותיו ובהן את הדברים שנאמרו;

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 43212-09-24 לוי נ' ענני אדלר

את היקפם, את משכם ואת תדירותם; את המקום שבו נאמרו ואת הנורמות החברתיות הנוהגות בו; את נימת הדיבור, את הקול ואת ההקשר הכולל. ההכרעה אם יש מקום להכיר בעילת תביעה ולפסוק פיצוי בגין לשון הרע המתבטא בגידופים ודברי עלבון צריכה לשקף את נקודת האיזון ההולם בין השאיפה להגן על כבודו ועל שמו הטוב של הנפגע מחד גיסא, לבין השאיפה למנוע הצפה של בתי המשפט בתביעות שעניינן נזקים פשוטים שלא מוצדק שתנוהל תביעה בגינם מאידך גיסא." וראו הפניות נוספות שם.

12. מנקודה זו, אנו עוברים לבחון טענות הנתבע כי מדובר בסאטירה. בעניין חצרוני שצוטט לעיל, טען התובע כי "הוא דמות סאטירית הומוריסטית; וכי רק אוהדיו וחבריו, אשר מבינים את ההומור שלו, נחשפו לפרסומים". כבוד השופטת רונן התייחסה לטענה בפסק הדין וכתבה:

"מובן כי לא ניתן "לכבס" כל פרסום מבזה, משפיל, מאיים או מסית באמצעות הכתרתו כ"סאטירה". אילו אלה היו פני הדברים, יכול היה כל מי שמפרסם פרסומים אסורים, בין אם משום שהם מבזים או משום שהם מסיתים, לטעון בדיעבד כי מדובר בסאטירה מתוחכמת שלא הובנה על ידי חלק מהקוראים, או בהלצה שמי שנפגע ממנה הוא נעדר חוש הומור ולא השכיל להבינה. כאשר מדובר בפרסומים כל כך בוטים וחד משמעיים כמו הפרסומים שפרסם המערער – הטענה המיתממת לפיה מדובר בהתבטאות הומוריסטית שחלק מהקוראים "לא הבינו כי חלק מהתכנים הם סאטיריים במהותם", צריכה להידחות."

13. בע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' אילון לוני הרציקוביץ, פ"ד נח(3) 558 (2004), ציין כבוד השופט ברק, לאחר שסקר את התייחסות המשפט המשווה לנושא חופש הביטוי הסאטירי אל מול הזכות לשם טוב, כי:

"בצד המשקל שניתן לחופש הביטוי בעת עריכת האיזון הראוי בעניין "הבעת דעה מהסוג הטהור", יש לזכור כי גם ביטוי כזה עלול לפגוע בכבודו של אדם ולבזותו. אין לאפשר כל השתלחות פוגענית ולו מכיוון שהיא חוסה תחת הסוגה של פרודיה או סאטירה. העלבות והכפשות אינן מוגנות."

בהמשך פסק הדין נכתב:

"יש לשלוף מתוך הביטוי את פרשנותו הסבירה ולברר אם מדובר בביטוי הגורם להשפלת אדם פלוני בעיני האדם הסביר. כאשר מדובר בביטוי ציורי, סאטירי או פרודי, משימה זו מורכבת. מטבע הדברים, ביטויים אלה נעזרים

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 43212-09-24 לוי נ' ענני אדלר

בלשון ציורית, במוטיבים, בהגזמה ובעיוות המציאות עד כדי גיחוך. פירוש מילולי של הביטוי יוביל למסקנות מוטעות, כיוון שהוא מפשיט מן הביטוי את אופיו... לכן יש לייחס לביטוי את המשמעות הסבירה של המילים לפי הקשרן תוך התחשבות באופייה של הסוגה ובהתאם לתפיסות מקובלות של האדם הסביר. עם זאת כאשר בית-המשפט נתקל בקושי פרשני, עליו להעדיף את הפרשנות שלפיה הביטוי איננו לשון הרע."

14. מן הכלל אל הפרט. כאשר בוחנים כל אמירה שאמר הנתבע בפני עצמה, ייתכן שחלקן המועט חוסה תחת ההגנה של חופש הביטוי הסאטירי, וייתכן שאין בהן משום לשון הרע כלל. עוצמת ההגנה אף מתחזקת מעט עקב מעמדו של התובע שדבק בו מאור הזרקורים, למצער בעת בה פורסמו הביטויים נשוא תביעה זו בה נחשב התובע "דמות ציבורית" כהגדרתה בפסיקה.

עם זאת, לא ניתן שלא להתכווץ למשמע חלק מהביטויים בהם עשה הנתבע שימוש. ברי כי האדם הסביר, השומע או קורא את הדברים, ייחס לאומר אותם ניסיון פגיעה מכוון של השפלה וביזוי כלפי האדם נגדו נאמרו הדברים, כאמור בסעיף 1(1) לחוק. זאת אף אם הנתבע לא התכוון לייחס לתובע את הפירוש המילולי של חלק מן אותם הביטויים.

15. כפי שנכתב בעניין **שוקן** ובעניין **חצרוני** לעיל, לא כל ביטוי יכול לחסות תחת הטענה כי מדובר בסאטירה. מהאזנה להסכת עולה, כי לצד אמירות עוקצניות כלפי התובע גופו וכלפי המשרד בו בוצע ריאיון העבודה, אותן ניתן לייחס לסאטירה שניסה הנתבע לייצר (למשל בנוגע לעיצוב המשרד), הרשה לעצמו הנתבע לשחרר חרצובות לשונו ולנקוט בביטויים אסורים. בשלב מסוים בהסכת, בו נאמרו האמירות מושא הליך זה, הנתבע פשוט עולם בתובע פעם אחר פעם, ברצף ובשצף, ללא כל הקשר, מבלי שהדברים נאמרים במהלכו של סיפור כלשהו וללא כל ניסיון לייצר סאטירה כלשהי. לו היה מדובר בביטוי אחד "אסור" מתוך אסופה של ביטויים "מותרים", הרי שייתכן ודעתי הייתה שונה. עם זאת, צבר הביטויים בהם נקט הנתבע, שצוטטו לעיל, לא מאפשר קביעה אחרת מזו שמדובר בעבירה על חוק איסור לשון הרע. לא למותר לציין כי הנתבע אף כתב בכתב ההגנה מטעמו (סעיף 8) כי זה "**הפרק בו אני מטנף על אופק**". משכך, לא מצאתי כי בנסיבות דגן הנתבע יכול להתגונן בטענה כי מדובר בסאטירה.

16. בנוסף, מצאתי לציין כי להבנתי, במועד פרסום ההסכת לא הייתה אינטראקציה נוספת בין הצדדים למעט פגישתם בריאיון העבודה. היינו, הדברים שאמר הנתבע לא נאמרו בעת ויכוח בין הצדדים, לא בעידנא דריתחא, לא במהלך סכסוך ממושך ביניהם, אלא במצב סטרילי בו הנתבע יושב לפני מיקרופון ויכול לומר כל אשר עולה על רוחו ללא כל מגבלה או הפרעה, ויכול לברור את מילותיו.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 43212-09-24 לוי נ' ענני אדלר

17. בנוגע להיקף הפרסום, יודגש כי הפרסום זמין גם כיום במספר פלטפורמות שמע. הנתבע טען בדיון שהתקיים כי "רק" 4,600 אנשים האזינו לפרק האמור, בניסיון לשכנע כי היקף הפרסום הינו מצומצם. אין המדובר בשיחת מסדרון או שיחה בבית קפה בין מספר חברים. המדובר באלפי אנשים שהאזינו לדברי הנתבע, כאשר אלפים נוספים יכולים להאזין לו בכל עת. לא מן הנמנע שהמאזינים שכבר האזינו לדברי הנתבע סיפרו על כך למכרים, וכאמור, הפרק לא הוסר ועודנו זמין להאזנה. ברי כי בעידן הטכנולוגי של היום, הדברים מהדהדים ו"האינטרנט לא שוכח".

18. לסיכום, המדובר בביטויים אשר על פניו יכולים, בחלקם, שלא לעלות לכדי לשון הרע. עם זאת, צבר האמירות, דרך אמירתן, הפלטפורמה בה נאמרו, והקשר הדברים בהם נאמרו, מובילים אותי למסקנה כי מדובר בדברי לשון הרע המהווים עבירה על החוק. כמו כן, דברים אלו אינם חוסים תחת ההגנה כי מדובר בסאטירה. משכך, הנתבע חב בפיצוי התובע.

19. באשר לסעד. סעיף 7 (א)(ב) לחוק מסמך את בית המשפט לפסוק פיצוי בגובה של עד 50,000 ש"ח ללא הוכחת נזק, כאשר עסקינן בתביעה קטנה המוגבלת בפיצוי נמוך יותר. בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב בית המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד, בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים, לרבות האם המפרסם התנצל על דברי לשון הרע שפרסם. הבחינה היא אינדיווידואלית ואין לקבוע "תעריפים" מוגדרים [רע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף, פ"ד נה(5) 510 (2001)].

20. בקביעת הפיצוי, שאינו חישוב אריתמטי פשוט, התחשבתי בכל האמור לעיל, כמו גם במעמדו של התובע כ"דמות ציבורית"; ההבחנה בין האמירות השונות; היקף הפרסום; מועד פרסום ההסכת ביחס למועד מתן פסק הדין; ובעובדה שהפרסום לא הוסר או סווג על ידי הנתבע [בהקשר של קביעת גובה הפיצוי בתביעות לשון הרע ראו גם: גדרון, אילוז וריינזילבר **הפיצויים בלשון הרע – תמונת מצב אמפירית** משפטים מג 453 (התשע"ג)].

21. טרם סיום, מצאתי לנכון לציין כי ניסיונות לפשר בין הצדדים לא צלחו. הבינותי בדיון שהתקיים כי בין התובע ואחיו לבין הנתבע קיים סכסוך מתמשך (שהחל לאחר פרסום ההסכת). עם זאת, מקווה אני כי כל צד יפנה לדרכו ויתירו הסכסוך מאחוריהם.

22. סוף דבר. התביעה מתקבלת בחלקה.

הנתבע ישלם לתובע סך של 9,000 ש"ח וכן הוצאות משפט בסך של 500 ש"ח. הסכומים ישולמו תוך 30 יום שאם לא כן יישאו דמי פיגורים מיום פסק הדין ועד התשלום בפועל.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 43212-09-24 לוי נ' ענני אדלר

רשות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 15 יום.

ניתנה היום, י"ח שבט תשפ"ה, 16 פברואר 2025, בהעדר הצדדים.

ערן גלברד, שופט

